

Bielińska-Gardziel, Iwona

Konferencja EUROJOS V : "Wartości w językowo-kulturowym obrazie świata Słowian i ich sąsiadów", Lublin 23-25 września 2010

Etnolingwistyka 23, 285-290

2011

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Iwona Bielińska-Gardziel
 KONFERENCJA EUROJOS-V: „WARTOŚCI
 W JĘZYKOWO-KULTUROWYM OBRAZIE
 ŚWIATA SŁOWIAN I ICH SĄSIADÓW”,
 LUBLIN, 23–25 WRZEŚNIA 2010

Piąta konferencja konwersatorium EUROJOS odbyła się w Lublinie, a jej organizatorami były dwa instytuty: Instytut Sławistyki PAN i Instytut Filologii Polskiej UMCS. Zaproszenie do udziału otrzymali wszyscy, którzy deklarowali gotowość uczestniczenia w konwersatorium EUROJOS (ponad 90 osób z 12 krajów) oraz członkowie obu komisji etnolingwistycznych: krajowej przy Komitecie Językoznawstwa PAN oraz międzynarodowej przy MKS. Konferencja była przedłużeniem cyklu spotkań odbywających pod nadrzędnym hasłem „Językowo-kulturowy obraz świata Słowian na tle porównawczym”. Wcześniej odbyły się cztery spotkania metodologiczne (IV 2009 r. w Kamieniu Śląskim, VI 2009 we Wrocławiu, XII 2009 w Warszawie oraz IV 2010 w Portsmouth). Materiały z pierwszej konferencji ukazały się drukiem w Opolu w roku 2010 pt. *Etnolingwistyka a leksykologia*, pod red. Wojciecha Chlebdy. Głównym celem spotkania w Lublinie było otwarcie merytorycznego etapu prac konwersatorium i podjęcie analizy wybranych pojęć w skali międzyjęzykowej. W spotkaniu uczestniczyło ponad 40 osób – oprócz referentów z polskich ośrodków naukowych (z Lublina, Wrocławia, Warszawy, Opolą, Krakowa, Kielc), przybyli także goście z Australii, Japonii, Niemiec, Belgii, Czech, Ukrainy, Rosji oraz Białorusi.

Spotkanie rozpoczęło się panelem na temat wartości współtworzących „duszę” Europy u progu XXI wieku. Wypowiedzi panelistów (**Jerzy Bartmiński**, **Abp Józef Zyciński**, **Jadwiga Puzyrina**, **Jörg Oberthür**, **Jelena Bieriezowicz** i **Aleksy Judin**¹) drukujemy w tym numerze „Etnolingwistyki” (zob. s. 15–43).

Szczególnym wydarzeniem konferencji była obecność specjalnego gościa – profesor **Anny Wierzbickiej** z Australian National University w Canberze, od 2004 roku doktora honoris causa UMCS, członka rady naukowej konwersatorium EUROJOS, która otworzyła obrady referatem na temat semantyki wybranych polskich słów-wartości (*dobroć, prawość, odwaga, ludzkość*) w perspektywie porównawczej. Tekst jej referatu drukujemy w tym tomie „Etnolingwistyki” (zob. s. 45 i nast.). Warto dodać, że w grudniu 2010 roku Anna Wierzbicka została uhonorowana Nagrodą Fundacji Nauki Polskiej – tzw. „polskim noblem” – za stworzenie teorii naturalnego metajęzyka semantycznego oraz odkrycie zbioru znaczeń elementarnych wspólnych dla wszystkich języków.

Ze względu na dużą liczbę zgłoszeń obrady konferencyjne toczyły się równolegle w dwóch sekcjach – w sekcji A referenci prezentowali analizy 5 pojęć wybranych przez radę naukową konwersatorium: DOM, EUROPA, WOLNOŚĆ, PRACA, HONOR opracowane na materiale języków narodowych, natomiast w sekcji B przedstawiano dowolnie wybrane wartości w języku i w kulturze wspólnot narodowych i lokalnych, m.in.: *władza i społeczeństwo, ojczyzna i cnota, autonomia, prawda i zacofanie, starość, zdrowie i choroba*.

Każdego dnia obrady otwierał jednak referat plenarny. Poza prof. Anną Wierzbicką wygłosili je: Wojciech Chlebda, Jelena Bieriezowicz, Irena Vaňková oraz Jerzy Bartmiński z Iwoną Bielińską-Gardziel.

Wojciech Chlebda (Uniwersytet Opolski) – tekst pt. *Szkice do językowego obrazu pamięci* drukujemy obok, w tym tomie (zob. s. 83 i nast.) stwierdził, że przedmiotem wypowiedzi w dyskursie elit symbolicznych ostatnich lat była pamięć zbiorowa (społeczna, historyczna), a nie jednostkowa, i że była ona postrzegana jako obiekt świadomych oddziaływań, podlegający formowaniu i przekształcaniu, jak świadczą o tym frazy: *wspólne tworzenie pamięci historycznej, formatowanie pamięci zbiorowej*.

¹ Prof. Aleksy Judin swoją wypowiedź dołączył w terminie późniejszym; panelową wypowiedź Prof. Jeleny Bieriezowicz pt. *Динамика русской аксиологической картины мира в лексическом отражении (от «советских» ценностей к «постперестроечным»)* publikujemy w dziale rozpraw [Red.].

rowej, pamięć kreowana, przebudowa polskiej pamięci.

Jelena Bieriezowicz (Uniwersytet Uralski w Jekatierinburgu) zajęła się semantyką gniazd derywacyjnych *rus-* w językowej tradycji rosyjskiej rozpatrywanej na tle różnych języków słowiańskich i stwierdziła, że jednostki leksykalne z rdzeniem *rus-* i frazeologizmy zawierające ten element pozwalają rekonstruować jądro obrazu „człowieka ruskiego” (*russkogo*) i sposób jego wartościowania – zarówno z perspektywy wewnętrznej (nosiela języka rosyjskiego), jak zewnętrznej (z perspektywy nosicieli innych języków europejskich). Autorka wydzieliła dwa główne typy znaczeń, przestrzenny i społeczny, podkreślając, że silniejsze wartościowanie przypisuje się znaczeniom społecznym.

Irena Vaňková (UK, Praga) odtworzyła czeski językowy obraz DOMU uformowany w okresie odrodzenia narodowego i mający swój kanoniczny wzorzec w hymnie państwowym (*Kde domov můj?*). Po analizie bogatego materiału językowego dotyczącego dwóch leksemów, *dom* i *domov* (dane słownikowe, derywaty, synonimy, antonimy, kolokacje i frazemy, przysłowia) w tradycji czeskiej, pokazała „rekonceptualizację” pojęcia domu we współczesnej czeskiej literaturze, piosence, eseistyce i wyróżniła dwa jego profile, horyzontalny (który jest zorganizowany koncentrycznie, jak to pokazał Vaclav Havel: ja – moje mieszkanie – budynek – miasto – kraj – Europa – język – historia – rodzina szersze środowisko) i wertykalny (w którym można wyróżnić aspekty materialno-przestrzenny, społeczny, językowo-kulturowy, transcendentny – jak to przedstawił w swoich pracach teolog Tomasz Halik).

Jerzy Bartmiński (UMCS/IS PAN) i **Iwona Bielińska-Gardziel** (IS PAN) poddali analizie polski materiał językowy, wykorzystując trzy typy danych: słownikowe, ankietowe i tekstowe (w skrócie: SAT) i dążąc do ustalenia zespołu cech obecnych w potocznej konceptualizacji DOMU, zgodnie z zasadami definicji kognitywnej. Stwierdzając, że w bazowym wyobrażeniu DOMU są obecne trzy aspekty: fizyczny, społeczny i kulturowy, przyjęli interpretować koncept DOMU jako swoisty „gesztalt” za pomocą formuły predykatowo-

argumentowej: „ktoś mieszka gdzieś”, wzbogaconej jednak o relewantny wymiar kulturowy, czyli o wartości istotne dla typowego podmiotu, *domownika*, związane z poczuciem bycia u siebie, ochroną przed zimnem i szerzej – zapewnieniem bezpieczeństwa egzystencjalnego.

Podczas obrad w sekcji A uczestnicy spotkania mieli okazję wysłuchać 22 referatów. W pierwszej kolejności zajęto się rozważaniami nad pojęciem EUROPA.

Irina Lappo (UMCS) przedstawiła językowy obraz EUROPY na materiale białoruskich tekstów publicystycznych; **Przemysław Wilk** (UO) podjął próbę zrekonstruowania pojęcia EUROPY w kategoriach konstruktu dyskursywnego w myśl teorii Michela Foucaulta, przyjmując za podstawę artykuły prasowe brytyjskiego dziennika „Guardian” i stosując metodologię tzw. krytycznej analizy dyskursu.

Volha Patapava (Mińsk, BUP) omówiła sposób funkcjonowania pojęcia EUROPY, wartości europejskich i samego pojęcia europejskości w językowej świadomości mieszkańców Białorusi. Autorka, analizując teksty medialne (także reklamy) oraz teksty i komunikaty dostępne w Internecie, starała się pokazać, na ile język Białorusinów odzwierciedla fakt, że ich kraj jest geograficznie częścią Europy.

Referat **Nicole Dołowy-Rybińskiej** (IS PAN) dotyczył funkcjonowania pojęcia EUROPA w języku górnołużyckim, był próbą pokazania, jak dwujęzyczni (bo znający też niemiecki) Łużycanie używają tego pojęcia, z jakimi wartościami się ono wiąże, jak grupa definiuje się sama wobec EUROPY i wobec innych mniejszości europejskich. Szukając odpowiedzi na te pytania referentka posłużyła się 5-punktową ankietą.

Galina Jaworska i **Olena Czmyr** (Kijów, UN) dokonały analizy porównawczej pojęcia EUROPA w tekstach języka ukraińskiego (opierając się na danych systemowych oraz zasobach Internetu i tekstach korpusowych); zrekonstruowały stabilne schematy pojęciowe związane z Europą, typowe dla potocznej świadomości, oraz metafory poznawcze opisujące wzajemne stosunki UE i Ukrainy. Porównując materiał ukraiński i bułgarski wskazały na podobieństwa i różnice w semantyce i sposobie konceptu-

alizowania pojęcia EUROPY w obydwu językach.

Pojęcia DOMU – poza wspomnianymi dwoma referatami plenarnymi – dotyczyły jeszcze cztery inne referaty.

Jadwiga Kozłowska-Doda (UMCS) dokonała przeglądu słowników pod kątem leksemów odnoszących się do pojęcia DOM w języku białoruskim – w analizach uwzględniła leksemy *dom* i *chata*. Oba leksemy łączą znaczenia ‘budynku, miejsca zamieszkania’ i ‘rodziny’.

Dorota Pazio-Wlazłowska (IS PAN) przedstawiła obraz DOMU funkcjonujący we współczesnej publicystyce rosyjskiej. Dążąc do odtworzenia konceptualizacji tego pojęcia, pokazała jego wielowymiarowość na podstawie słowników oraz tekstów literatury pięknej i folkloru. **Zuzanna Bułat-Silva** (UWr) na materiale języka portugalskiego (słowniki językowe oraz korpus pieśni *fado*) podjęła próbę zdefiniowania znaczenia słowa *dom (casa)* jako ‘miejsca, w którym żyją ludzie’. Posłużyła się metodą A. Wierzbickiej – definiowania znaczeń słów przy użyciu Naturalnego Metajęzyka Semantycznego (NSM), złożonego z 63 pojęć elementarnych. **Maciej Stępień** (UWr) zajął się rekonstrukcją pojęcia DOM w języku hiszpańskim na podstawie danych słownikowych oraz korpusowych (współczesne teksty prasowe). Autor, analizując wykładnik leksykalny *casa*, wskazał jego podstawowe konteksty leksykalno-semantyczne i konceptualne (z uwzględnieniem zastosowań metaforycznych), dążąc do sprecyzowania, czym jest DOM dla Hiszpanów oraz wskazania elementów związanych z systemem wartości.

Kolejny blok referatów poświęcono pojęciu WOLNOŚCI.

Maciej Abramowicz (UMCS) poddał analizie francuski rzeczownik *liberté* i na podstawie danych zaczerpniętych z encyklopedii i słowników oraz dwóch korpusów tekstowych wyodrębnił cztery znaczenia leksemu: 1. ‘możliwości działania człowieka bez ograniczeń zewnętrznych’, 2. ‘przestrzeni’, 3. ‘cechy człowieka’, 4. ‘prawa ludzi i grup’. Pokazał też ambiwalentne wartościowanie przypisywane francuskiej *liberté*. **Anzhalka Alsheuskaya** i **Swiatłana Rudaya** (BUP, Mińsk) zajęły się spo-

sobem funkcjonowania konceptu SWOBODA w językach niemieckim i słowackim, akcentując bogactwo połączeń leksykalno-semantycznych oraz rozpiętość znaczeniową niem. *Freiheit* i słow. *sloboda* na podstawie materiału zaczerpniętego z prasy reprezentatywnej dla obydwu języków. W tekstach prasowych wyrazy te najczęściej odnoszą się do takich dziedzin życia społecznego jak: sport, polityka, ekonomia, kultura, nauka i podróże. **Nina Gryshkova** (doktorantka UMCS z Ukrainy) w swym referacie zajęła się ukraińskim leksemem *воля* ‘wolność’, który w języku ukraińskim współtworzy konceptosferę NIEPODLEGŁOŚCI z takimi leksemami (konceptami), jak *свобода, незалежність, суверенітет, самотійність*.

Pojęciem HONOR zajęły się trzy osoby. **Urszula Majer-Baranowska** (UMCS), bazując na materiale języka polskiego, pokazała w swym wystąpieniu głębokie powiązanie pojęć HONOR i GODNOŚĆ z podmiotowością człowieka. Z kolei **Aleksey Yudin** (Gent) starał się pokazać, jak Rosjanie rozumieją pojęcie ČEST; w jaki sposób funkcjonuje ono w dyskursie publicznym. Autor, uwzględniając słowniki języka rosyjskiego i teksty dyskursu, wskazał na rozbieżności w definiowaniu rosyjskiego słowa *honor*, które jest objaśniane jako ‘godność’ oraz ‘honor, szacunek’. **Dejan Ajdaczyć** (UN, Kijów) analizował profile pojęcia HONOR funkcjonujące w serbskim dyskursie publicznym w czasach rządów Slobodana Miloševicia (1990–2000), wskazując na różnice w obrazie HONORU (rozumianego w aspekcie narodowym) ze strony rządowej oraz opozycji politycznej.

Przedmiotem rozważań kilku autorów stała się PRACA. **Tamara Milutina** (UO) przedmiotem swych rozważań uczyniła semantyczno-asocjacyjną analizę konceptu PRACA w prozie Walentina Rasputina, który opisuje rozkład systemu tradycyjnych wartości, dotyczący także zmian w stosunku do pracy. Poddała analizie przysłówia, idiomy, synonimy, antonimy, również strukturę słowotwórczą leksemów nazywających pracę i pokazywała zmiany, jakie zaszły w sposobie rozumienia tego pojęcia we współczesnej Rosji. Obraz PRACY w białoruskich przysłowiach przedstawiła **Ałła Ko-**

zhinova (BUP, Mińsk). **Nina Mechkovskaya** (BUP, Mińsk) zajęła się łącznie pojęciami NA-RODU, PRACY i MIŁOŚCI w komunikacji rosyjskojęzycznych programistów, zajmujących się tworzeniem i testowaniem gier komputerowych. Autorka stwierdza, że w folklorze rosyjskich programistów komputerowych poziom narodowej ksenofobii jest niższy niż w rosyjskim dyskursie publicznym, a zwiększa pojęcie pracy, które dominuje nad domenami narodu i miłości, zawłaszcza je. Najwyższą wartością jest profesjonalizm. Seks, miłość i małżeństwo są traktowane rozdzielnie, autonomicznie.

Koji Morita (Kobe City University, Japonia) podjął próbę kontrastywnego opisu pojęć WOLNOŚĆ i PRACA w językach japońskim i polskim. Porównując słownictwo i frazeologię obydwu języków pokazał wyraźne różnice w sposobie konceptualizowania oraz wartościowania tych pojęć. W języku japońskim pojęcie PRACY ma konotację wysoce pozytywną, zaś WOLNOŚCI negatywną, a języku polskim – jego zdaniem – jest odwrotnie (por. *obóz pracy*). Pojęcia pracy dotyczył też referat **Anny Engelking** (IS PAN), która na podstawie bogatego materiału zebranego podczas badań terenowych we wsiach zachodniej i wschodniej Białorusi pokazała ambiwalentne wartościowanie pracy przez białoruskich kołchoźników: z jednej strony wiąży oni pracę z niską pozycją społeczną i upokorzeniem, z drugiej zaś postrzegają ją jako aktywność, która nadaje życiu sens. Praca jest tym, co wyznacza ich społeczną tożsamość.

W sekcji B uczestnicy zaprezentowali 15 referatów.

Irina Sedakova (RAN, Moskwa) zajęła się aksjologią wieku w tradycyjnej kulturze Słowian. Opierając się na bogatym materiale (słownictwo, frazeologia, teksty folkloru, obrzędy) przedstawiła *starość* jako okres przejściowy – od „tego” świata do „innego / drugiego” świata. Zdaniem autorki kategoria starości jest jedną z najbardziej złożonych i ambiwalentnych kategorii, także z racji niejednoznacznego wartościowania w kulturze tradycyjnej – z jednej strony bardzo pozytywnego (starość jest kojarzona z takimi wartościami, jak: tradycja, rodzina, szacunek, mądrość, itp.), z dru-

giej zaś negatywnego (przekonanie o kontaktach starców z istotami demonicznymi; wierzenia o „niebezpiecznych przodkach”, zdolnych naruszyć porządek świata żywych).

Olga Frolova (GU, Moskwa) poddała analizie czasowniki *vladet'*, *pravit'*, *rulit'* oraz deriwowany od *vladet'* rzeczownik *vlast'* – ‘władca’. Wydzieliła dwa modele władzy w języku rosyjskim, jeden oparty na posiadaniu (do tego modelu odnosi się *vlastelin* – ‘władca’), druga na porozumieniu (*manedżer*). Idea hierarchii władzy jest obecna w rzeczowniku *činovnik* – ‘przednik’.

Jörg Oberthür (Friedrich-Schiller-Universität, Jena), rozpatrywał kwestię samostanowienia, czyli autonomii podmiotów indywidualnych lub zbiorowych w nowoczesnym społeczeństwie, podkreślając, że jest ona w Niemczech postrzegana jako podstawa wolności. Tekst publikujemy obok (zob. s. 167).

Danuta Roszko (IS PAN) podjęła próbę odpowiedzi na pytanie, czym jest ojczyzna (*tėvynė*) dla litewskiej mniejszości narodowej w Polsce. Wykorzystując korpusy tematyczne równoległe dla języka litewskiego oraz własną bazę tekstów gwary puńskiej, przedstawiła krąg wyrażeń powiązanych z pojęciem OJCZYZNY w języku mniejszości litewskiej w Polsce.

Beata Żywicka (PWSW, Przemyśl) w swoim referacie pokazała zmiany zachodzące w językowo-kulturowym obrazie SPOŁECZEŃSTWA we współczesnej polszczyźnie. Do rekonstrukcji językowego obrazu SPOŁECZEŃSTWA wykorzystwała dane zebrane ze słowników, materiały ankietowe zgromadzone w roku 1990, 2000 i 2010 (ankieta „ASA”) oraz teksty prasowe z lat 1990–2010. Autorka starała się odpowiedzieć na pytanie, czy i w jakim stopniu pojęcie *społeczeństwa obywatelskiego* jest obecne w świadomości współczesnych Polaków.

Joanna Szadura (UMCS) zajęła się aksjologicznym wymiarem kategorii czasu i pokazywała różnicowanie wartościowania czasu w polskiej kulturze, tak miejskiej, jak tradycyjnej, ludowej. Oparła się na strefowej koncepcji czasu Ludwika Bielawskiego (czas mitu, historii i tradycji, czas środowiska, czas ludzkiego życia, czas codziennych działań).

Referat **Beaty Raszewskiej-Żurek** (IS PAN) był poświęcony obrazowi CNOTY w języku polskim, począwszy od staropolszczyzny aż po czasy współczesne. Oprócz słowa podstawowego uwzględniła także derywaty oraz antonimy, np. *bezeczność*.

Aleksandra Bratczuk (doktorantka UMCS, Lublin) zaprezentowała wyniki badań porównawczych nad konceptem PRAWDA na materiale języków polskiego, rosyjskiego i ukraińskiego. Poddała analizie definicje leksykograficzne, uwzględniła sieć powiązań leksykalno-semantycznych i konceptualnych, etymologię i historię rozwoju słowa. Na podstawie samodzielnie przeprowadzonych badań ankietowych starała się określić rangę PRAWDY w hierarchii wartości Polaków, Ukraińców i Rosjan.

Anna Christou (UK, Praga) zajęła się językowym obrazem PRACY w języku czeskim. Autorka uwzględniła zróżnicowanie płciowe, zmierzając do odpowiedzi na pytanie, czy istnieją zajęcia rezerwowane wyłącznie dla mężczyzn lub takie, które wykonują jedynie kobiety. Dawniej podział prac na męskie i żeńskie był obowiązujący, dziś zachowuje się w czeskich przysłowiach, anegdotach i pieśniach ludowych, natomiast we współczesnym życiu – pod wpływem polityki i edukacji szkolnej – przestaje być wyraźny.

Maciej Rak (UJ, Kraków) pokazał sposoby wartościowania w gwarze podhalańskiej. Analizując teksty gwarowe oraz wyniki ankiety przeprowadzonej na Podhalu, dążył do wskazania podobieństw i różnic w systemach wartości między gwarą a polszczyzną ogólną.

Marzena Marczevska (Uniwersytet Humanistyczno-Przyrodniczy Jana Kochanowskiego, Kielce) pokazała sposoby ujmowania zdrowia i choroby w kategoriach wartości i antywartości w językowym obrazie świata Polaków. Wykorzystała bogaty korpus przysłow.

Walentina Kulpina (GU, Moskwa) poświęciła referat problemom związanym z aksjologią barwy w języku polskim i rosyjskim. Pokazała antropocentryczną orientację nazw koloru, tj. ich odniesienie do stanów emocjonalnych i charakteru człowieka, także jego wyglądu i środowiska życia codziennego. **Mariola Ja-**

kubowicz (IS PAN) mówiła o sposobach ujawniania wartości w toku badań etymologicznych. Aksjologia ujawnia się już na poziomie nominacji językowej, można ją badać obserwując zmiany zachodzące w znaczeniach słów oraz motywacje semantyczne w momencie samej nominacji.

Ewa Masłowska (UKSW, Warszawa) zajęła się analizą aksjologiczną wybranych stereotypowych relacji z zaświatami. Ujemnie waloryzowane są: brak (rozpad) więzi, brak kontroli, zachwianie równowagi, którym przypisuje się związek z siłami demonicznymi.

Magdalena Telus (Uniwersytet w Magdeburgu) poświęciła swoje wystąpienie kwestii tożsamości i postawiła hipotezę, że rodząca się tożsamość europejska będzie pojęciem o odrębnej semantyce, czymś różnym od tożsamości narodowej. Tekst drukowany w tym tomie „Etnolingwistyki” (s. 145 i nast.).

Obrazy stały się okazją do wymiany refleksji związanych z problemami wyboru metodologii oraz sposobu postępowania przy wykorzystaniu różnego typu danych (systemowych, ankietowych, tekstowych) do opisu nazw wartości.

W czasie końcowego panelu prowadzonego przez prof. Macieja Abramowicza (UMCS, Lublin), przewodniczącego rady naukowej konwersatorium EUROJOS (z udziałem Jerzego Bartmińskiego, Wojciecha Chlebdy i Aleksego Judina) postanowiono zadbać o publikację materiałów konferencyjnych, dzieląc je w następujący sposób: teksty dotyczące 5 podstawowych pojęć (krąg A), wybranych do szczegółowej analizy porównawczej przez radę naukową konwersatorium (tj: DOM, EUROPA, WOLNOŚĆ, PRACA, HONOR), postanowiono wydać w postaci osobnych pięciu tomików i przedstawić na XV Międzynarodowym Kongresie Sławistów w Mińsku w 2013 roku. Redagowanie tych zbiorów tematycznych powierzono osobom, które zarazem zgodziły się koordynować pracę poszczególnych zespołów autorskich oraz podjąć starania o pozyskanie środków finansowych na prowadzone prace. Natomiast pozostałym autorom zaproponowano publikację w „Etnolingwistyce” oraz w osobnym zbiorze pokonferencyjnym (w lubelskiej „czerwonej serii”) pt.

Wartości w językowym obrazie świata Słowian, pod red. M. Abramowicza i I. Bielińskiej-Gardziel.

Bezpośrednio po konferencji, 25 września 2010, odbyło się połączone posie-

dzenie obydwu komisji etnolingwistycznych. Więcej na ten temat – zob. sprawozdanie przygotowane przez sekretarza, dr Joannę Szadurę w tym tomie „Etnolingwistyki”.